

επεξεργασμένη ή νοητική, δηλαδή εγκεφαλική αναπαραγωγή (για να θυμηθούμε ότι η ίδια η επιστήμη δεν είναι παρά υλικό προϊόν ενός υλικού οργάνου, του εγκεφάλου). Η ζωή είναι φευγαλέα και εφήμερη, αλλά επίσης σφύζει από πραγματικότητα και επιμέρους προσωπικότητες, σφύζει από αισθαντικότητα, οδύνη και χαρά, επιθυμίες, ανάγκες και πάθη.--- Μόνο αυτή δημιουργεί αυθόρμητα τα ζωντανά όντα και πράγματα.

Η επιστήμη δεν δημιουργεί τίποτε, απλώς διαπιστώνει και αναγνωρίζει τα δημιουργήματα της ζωής. Κάθε φορά που οι επιστήμονες βγαίνουν από τον αφηρημένο κόσμο τους και αναμιγνύονται με την ζωντανή δημιουργία στον πραγματικό κόσμο, όσα προτείνουν ή

δημιουργούν είναι φτωχά, γελοιωδώς στεγνά, δίχως αίμα και ζωή, θνησιγενή. Κατά συνέπεια μοναδική αποστολή της επιστήμης είναι να διαφωτίζει την ζωή, όχι να την εξουσιάζει.

Η εξουσία της επιστήμης και των επιστημόνων, έστω και εάν πρόκειται για θετικιστές μαθητές του Αύγουστου Καντ, ή ακόμα για οπαδούς της δογματικής σχολής του γερμανικού κομμουνισμού, δεν μπορεί παρά να είναι αδύναμη, γελοία, απάνθρωπη, βάνουση, καταπιεστική, εκμεταλλευτική, ολέθρια. Μπορούμε να χρεώσουμε τους ανθρώπους της επιστήμης, ως τέτοιους, με όλα όσα ισχύουν για τους θεολόγους και τους μεταφυσικούς: δεν έχουν ενδιαφέρον ούτε καρδιά για τα επιμέρους και πραγματικά όντα. Ωστόσο δεν μπορούμε να

τους κατηγορήσουμε γι' αυτό, εφόσον πρόκειται για φυσική συνέπεια του επαγγέλματός τους. Ως επιστήμονες ενδιαφέρονται μόνο για γενικότητες και απόλυτους νόμους.

Η πραγματική και ζωντανή επιμέρους προσωπικότητα δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή παρά μόνο από μία άλλη πραγματική και ζωντανή επιμέρους προσωπικότητα, όχι από μία απλώς σκεπτόμενη προσωπικότητα, όχι από τον άνθρωπο που με μία σειρά αφαιρέσεων τίθεται εκτός και υπεράνω της άμεσης επαφής με την ζωή. Γι' αυτόν μπορεί να υπάρξει μόνο σαν περισσότερο ή λιγότερο τέλειο δείγμα του είδους, δηλαδή μιας ορισμένης αφαίρεσης. Εάν,

λόγου χάριν, πρόκειται για ένα κουνέλι, όσο καλύτερο είναι το δείγμα, με τόσο μεγαλύτερη προθυμία ο επιστήμονας θα χρησιμοποιήσει το νυστέρι, ελπίζοντας να βρει μέσω της καταστροφής της ζωντανής φύσης τον νόμο του είδους.

Εάν δεν υπήρχε καμμία αντίδραση, δεν θα βρισκόντουσαν ακόμα και σήμερα μερικοί φανατικοί, ικανοί να πραγματοποιήσουν τα ίδια πειράματα πάνω στον άνθρωπο; Και αν οι επιστήμονες δεν ανατέμνουν τον ζωντανό άνθρωπο, αυτό δεν οφείλεται στην επιστήμη, αλλά στις πανίσχυρες διαμαρτυρίες της ζωής. Μολονότι περνούν τα τρία τέταρτα της ζωής τους με μελέτη και μολονότι, μέσα στην σημερινή κοινωνική οργάνωση, αποτελούν ένα είδος

ξεχωριστού κόσμου –πράγμα που βλάπτει την υγεία τόσο του σώματος όσο και του πνεύματος- δεν είναι αποκλειστικά άνθρωποι της επιστήμης, αλλά, επίσης, ως έναν βαθμό, άνθρωποι της ζωής.

Δεν πρέπει να τους εμπιστευόμαστε, παρόλο που είμαστε σχεδόν βέβαιοι ότι κανείς τους δεν θα μεταχειριζόταν σήμερα έναν άνθρωπο σαν κουνέλι, υπάρχει όμως πάντα ο φόβος μήπως το σώμα των επιστημόνων υποβάλει κάποτε τους ζωντανούς ανθρώπους σε πειράματα, αναμφίβολα ενδιαφέροντα αλλά και εξαιρετικά δυσάρεστα για τα θύματά τους (*). Και εάν αδυνατούν να κάνουν πειράματα πάνω στο σώμα των μεμονωμένων ανθρώπων, θα ήθελαν

ίσωςπερισσότερο να πειραματιστούν πάνω στο κοινωνικό σώμα (**), κι αυτό

πρέπει οπωσδήποτε να εμποδιστεί.

Με την σημερινή τους οργάνωση, μονοπωλώντας την επιστήμη και παραμένοντας έξω από την κοινωνική ζωή, οι επιστήμονες αποτελούν μία ξεχωριστή κάστα, που παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με την ιερατική κάστα. Θεός τους είναι η επιστημονική αφαίρεση, ενώ οι επιμέρους προσωπικότητες είναι τα σφάγια τους και αυτοί οι ίδιοι προνομιούχοι θυσιαστές τους».

